

stemmelser, som har været overvejset af Brydendsholdudvalget.

Der henvises nærmere herom til betænkningens side 33 og 34.

2.2.5. Forbrydelsers strafferammer er i de fleste relationer bestemmende for de forældelsesfrister, som gælder i det enkelte tilfælde. Under rådets drøftelser er der rejst spørgsmål herom og om forskellige andre spørgsmål vedrørende forældelse. Straffelovrådet anfører, at man vil vende tilbage til disse spørgsmål i en senere betænkning.

2.2.6. Forbrydelsers strafferammer har også betydning for adgangen til at iværksætte straffeprocessuelle tvangsindgreb. Der har i Straffelovrådet været enighed om, at revisionen af strafferammer som udgangspunkt må være ubundet af de betingelser med hensyn til strafferammen, som retsplejeloven foreskriver for straffeprocessuelle tvangsindgreb. Det er i øvrigt rådets umiddelbare opfattelse, at den gennemførte revision af strafferammerne næppe i praksis vil føre til større ændringer i anvendelsen af bl.a. varetægtsfængsling.

Der henvises nærmere herom til betænkningens side 34.

3. Straffelovens almindelige del

3.1. Indledning

3.1.1. Straffelovrådet har til brug for rådets overvejelser om revision af de eksisterende strafferammer i straffelovens særlige del dels gennemgået nogle generelle kriterier for kategoriseringen af forskellige forbrydelsestyper i relation til strafferammer, dels taget initiativ til en undersøgelse af spørgsmålet om, i hvilket omfang befolkningens retsbevidsthed stemmer overens med den nuværende retspraksis.

Det fremgår af betænkningen bl.a., at der i Danmark kun har været gennemført få egentlige retsbevidsthedsundersøgelser, dvs. undersøgelser, som på empirisk grundlag dokumenterer befolkningens opfattelse af og holdninger til retlige forhold. Spørgsmålet om befolkningens stillingtagen til kriminalitet og straf har dog i en del tilfælde indgået som led i andre undersøgelser.

Det fremgår sammenfattende af betænkningen, at undersøgelser, der belyser befolkningens holdning til straf på et overordnet niveau, typisk påviser et ønske om strengere straffe, mens undersøgelser, der belyser befolkningens holdning til strafudmåling i relation til konkretiserede sager hyppigt viser, at befolkningen ønsker mildere straffe end dem, der faktisk idømmes.

Rådets nærmere overvejelser om kategorisering af forbrydelsesarter og resultaterne af undersøgelserne

af befolkningens holdning til straf er gengivet i betænkningen side 59-107 og side 109-115.

3.1.2. Straffelovrådet har i betænkningen sammenlignet det faktiske strafniveau for forskellige former for forbrydelser. Rådet har i den forbindelse set på straffens art, længden af de ubetingede frihedsstraffe og strafmassen pr. afgørelse. Rådet har endvidere beregnet den samlede strafmasse for de enkelte forbrydelser med henblik på at belyse, i hvilket omfang de forskellige forbrydelsesarter bidrager til den samlede strafmasse. Det empiriske materiale, som analyserne bygger på, svarer til det, der indgår i undersøgelsen af domspraksis.

Det fremgår af betænkningen, at sammenligningen påviser en markant forskel i strafudmålingen mellem formueforbrydelser og person- eller almenfarlige forbrydelser, idet person- og almenfarlige forbrydelser generelt medfører meget strengere straffe end formueforbrydelser. Gennemsnitligt set er strafmassen pr. afgørelse mere end ti gange større for person- og almenfarlige forbrydelser end for formueforbrydelser.

Der henvises til betænkningen side 117-138.

3.2. Strafferammers minimum og maksimum

3.2.1. Gældende ret

Straffeloven indeholder kun få bestemmelser, som fastsætter et minimum for fængselsstraf, der afviger fra det faste minimum på 7 dage, jf. straffelovens § 33. Siden straffelovens tilblivelse i 1933 er udviklingen gået i retning af afskaffelse af forhøjede strafminima. Straffelovens § 237 om manddrab indeholder en minimumsstrafferamme på fængsel i 5 år, og i § 112 om drab på statsoverhovedet indgår en minimumsstrafferamme på fængsel i 6 år. Herudover er der fast minimum i straffelovens § 146, stk. 2 (uretfærdighed ved udøvelse af domsmyndighed, når velfærdsfortabelse er tilføjet eller indtrådt – fængsel i 3 år), § 261, stk. 2 (frihedsberøvelse begået for vindings skyld mv. – fængsel i 1 år), og § 215 (børnebortførelse – fængsel i 1 år).

I de situationer, hvor minimumsstraffen er fængsel, kan der ikke idømmes bøde, medmindre der foreligger omstændigheder, som giver grundlag for at bringe de særlige strafnedsættelsesgrunde i straffelovens §§ 84 og 85 i anvendelse.

De strafmaksima, der fremgår af straffeloven, viser en meget stor variation. Strafferammen er i hovedsagen bestemt af en vurdering af forbrydelsens grovhed, herunder dens farlighed.

Før straffeloven af 1930 gjaldt der forholdsvist snævre rammer for domstolens konkrete strafudmå-